

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.295 van 29 juni 2026
in de zaak A. 242.780/IX-10.523**

In zake: 1. de ALGEMENE CENTRALE VAN HET MILITAIR
PERSONEEL

2. Y.H.

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Philippe Vande Castele
kantoor houdend te 2900 Schoten
Klamperdreef 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Defensie

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 20 augustus 2024, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het administratief en technisch secretariaat van het ministerie van Landsverdediging van 12 juli 2024 met kenmerk SAT7-OB.PA 09-24bis, waarbij een verzoek tot openbaarmaking van een document inzake de veiligheidsonderzoeken wordt geweigerd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 264.615 van 22 oktober 2025 is het debat heropend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partijen en de verwerende partij hebben een aanvullende laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting van 18 mei 2026, welke zitting is uitgesteld naar de terechtzitting die heeft plaatsgevonden op 8 juni 2026.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Philippe Vande Castele, die verschijnt voor de verzoekende partijen en luitenant Marie-Sofie Thiriaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Voor een overzicht van de relevante feiten wordt verwezen naar de uiteenzetting ervan in tussenarrest nr. 264.615 van 22 oktober 2025.

Voor een goed begrip is het nuttig te hernemen dat de vraag tot openbaarmaking betrekking heeft op een richtlijn inzake de omvang van het veiligheidsonderzoek, die werd opgesteld door het ministerieel comité voor Inlichting en Veiligheid (thans: de Nationale Veiligheidsraad) in het kader van de toepassing van de wet van 11 december 1998 ‘betreffende de classificatie, de veiligheidsmachtigingen, de veiligheidsadviezen en de publiek gereguleerde dienst’ (“de

classificatiewet”). Meer bepaald wensen de verzoekers de weerslag te achterhalen van beweerde relationele ontrouw op het veiligheidsonderzoek van het betrokken personeelslid.

De weigering om de gevraagde inzage te geven, steunt de verwerende partij in de thans bestreden beslissing op de beslissing tot classificatie van het document in samenhang met “de absolute uitzonderingsgrond van artikel 6, § 2, 4° [van de wet van 11 april 1994 ‘betreffende de openbaarheid van bestuur’ (WOB)]”:

“Een geclassificeerd document kan en mag niet openbaar worden gemaakt, aangezien de openbaarmaking volgens de classificatiebeslissing daadwerkelijk afbreuk zou doen aan de bescherming van een of meer belangen bedoeld in artikel 3, § 1 van de [classificatiewet].”

IV. De aanvullende laatste memorie van de verzoekers

4.1. De aanvullende laatste memorie van de verwerende partij bevat de volgende algemene opmerking:

“De verwerende partij stelt in de eerste plaats vast dat de aanvullende laatste memorie van [de verzoekers] disproportioneel lang is. Een laatste memorie van maar liefst 100 bladzijden kan niet in overeenstemming zijn met de ratio legis van de bij wet vastgestelde procedure voor Uw Raad. Deze tekst bevat daarenboven eindeloze herhalingen die ettelijke malen onder verschillende titels hernomen worden. Het is algemeen geweten hoe Uw Raad onder de werklast zwoegt en hiertoe aan een reorganisatie onderworpen wordt. Een dergelijke werkwijze komt zowel de werking van Uw Raad, als deze van de verwerende partij als publieke organisatie niet ten goede. Gezien het repetitief karakter van verzoekers gedrag, stelt de verwerende partij zich vragen bij de ontvankelijkheid van een dergelijke laatste memorie.

[...]

De verwerende partij zal in ieder geval niet ingaan op de eindeloze herhalingen en haar argumenten hierna op een meer thematische wijze uiteenzetten ten behoeve van de leesbaarheid van deze laatste memorie.”

4.2. De Raad van State deelt de vaststelling over het nodeloos repetitieve en het onbehulpzaam óvergestructureerde karakter van de aanvullende laatste memorie van de verzoekers. Hij leest de argumentatie die erin is uiteengezet in

zoverre de verwerende partij ze ook heeft begrepen, zoals blijkt hoe zij erop is ingegaan in haar aanvullende laatste memorie.

V. Administratief dossier

5. In hun aanvullende laatste memorie merken de verzoekers op dat het administratief dossier waarvan zij op 5 februari 2026 inzage hebben genomen op de griffie onvolledig is. Zij vragen de Raad om te bevelen de volgens hen ontbrekende stukken aan het dossier te laten toevoegen.

Hierna overloopt de Raad dat verzoek voor elk van de stukken waarop het betrekking heeft.

a. het verzoek van het auditoraat van 24 november 2025 tot vervolledigen dossier

6. In het kader van het aanvullend onderzoek heeft het auditoraat op 24 november 2025 bijkomende onderzoeksverrichtingen gesteld, waarop de verwerende partij heeft geantwoord op 5 december 2025. Dat antwoord is opgenomen in het dossier, maar niet de e-mail van het auditoraat van 24 november 2025.

De verwerende partij heeft een afschrift van de e-mail van 24 november 2025 neergelegd, in bijlage van haar laatste memorie. De vraag van de verzoekers is in zoverre dus hoe dan ook zonder voorwerp.

b. de richtlijn van het ministerieel comité voor inlichting en veiligheid en het “aangebracht merkteken” houdende beslissing tot classificatie

7. De richtlijn inzake de omvang van het veiligheidsonderzoek, waarvan de verzoekers de neerlegging vragen, is precies het document waarop de openbaarheidsvraag van de verzoekers en de thans bestreden weigeringsbeslissing betrekking heeft. De beslissing tot classificatie is veruitwendigd door het aanbrengen van een merkteken op dat document.

Het auditoraat heeft gemeend dat de exceptie en de ermee samenhangende middelen kunnen worden beoordeeld zonder de neerlegging van de aldus geclassificeerde richtlijn te bevelen. Zoals hierna zal blijken, valt de Raad die zienswijze bij.

c. correspondentie met de Nationale Veiligheidsraad

8. De verzoekers vragen ten slotte de neerlegging van het volgende:

“De documenten, uitgewisseld tussen (a) enerzijds verweerder, en inzonderheid ‘Defensie DG Jur Divisie Geschillen’ en (b) anderzijds de Nationale Veiligheidsraad in het kader van het onderzoek en de (interne) bespreking van het verzoek van de Auditeur (van onbekende datum?) tot de kennisname van voormelde (eventueel) geclassificeerde veiligheidsrichtlijn, Zoals deze documenten blijken uit pagina 3/3, paragraaf ‘Voorstel tot oplossing’ van de brief dd. 5 december 2025 nr. 25-00198760 van ‘Defensie DG Jur Divisie Geschillen CTX Admin’, – die is neergelegd in het ‘griffie-dossier, ‘map ‘onderzoek auditoraat’, stuk nr. 1’. Deze map is vermeld in de voetnoot 1 van het Aanvullend Verslag dd. 16 december 2025.”

9. Het administratief dossier is het volledige dossier dat bestaat op het ogenblik dat de bestreden beslissing die het voorbereidt, wordt genomen. Het omvat dus alle stukken die tijdens de administratieve voorbereiding van de aangevochten beslissing zijn bijeengebracht, en alle stukken die volgens de wetten en verordeningen moesten worden opgesteld.

Correspondentie tussen de dienst Juridische Geschillen van Defensie en de Nationale Veiligheidsraad over het antwoord dat kan worden gegeven op een informatieve vraag van het auditoraat in het kader van de huidige procedure is bijgevolg geen stuk, inherent aan het administratief dossier. De verzoekers maken voorts ook niet aannemelijk hoe deze correspondentie anderszins nuttig is om de wettigheid te beoordelen van de bestreden beslissing, zodat er geen reden is om het verzoek tot neerlegging ervan in te willigen.

VI. Pleitnota en nieuwe stukken

10.1. Met het oog op de terechtzitting hebben de verzoekers een pleitnota bezorgd aan de Raad van State. Het procedurereglement voorziet niet in de mogelijkheid om na de neerlegging van de laatste memories nog schriftelijk te reageren. Het stuk wordt bijgevolg uit het debat geweerd. Enkel in de mate waarin het de neerslag is van de mondelinge uiteenzetting ter terechtzitting, wordt het als een loutere inlichting ontvangen.

10.2. Samen met de pleitnota leggen de verzoekers de volgende nieuwe stukken neer:

“8. NAVO-Document C-M(2002)49 van 17 juni 2002 met vermelding ‘NATO UNCLASSIFIED’

9. NAVO-Document Corrigendum to C-M(2002)49 – 14 september 2015 – ‘NATO UNCLASSIFIED’

10. Richtlijn NAVO AC/324-D(2014)0010-Rev 2 van 16 januari 2018 – Directive sur la mise en lecture publique de l’information de l’OTAN.”

De neerlegging van stukken, die dateren van ruim vóór het instellen van huidig beroep en toen al beschikbaar waren, is laattijdig. Ze worden uit het debat geweerd.

VII. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Exceptie

11.1. De verwerende partij werpt op dat zij aan een algemene en absolute uitzonderingsgrond voor aanvragen van openbaarheid van bestuur is onderworpen en dat zij gebonden is een dergelijke aanvraag af te wijzen omdat het opgevraagde document geclassificeerd werd met toepassing van de classificatiewet. De uitzonderingsgrond in artikel 26, § 1, van de classificatiewet is absoluut, wat betekent dat geen belangenafweging moet gebeuren en de verzoekers in dat geval geen belang hebben bij het beroep omdat het bestuur na een eventuele nietigverklaring niet anders kan dan hun aanvraag opnieuw af te wijzen.

11.2. In het arrest waarbij het debat is heropend, heeft de Raad van State vastgesteld dat deze exceptie samenhangt met de grond van de zaak en meer bepaald met de beoordeling van het eerste en het tweede middel.

B. Onderzoek van het eerste en het tweede middel

a. vooraf: arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 134/2025 van 23 oktober 2025

12.1. De kern van de exceptie en van het eerste en het tweede middel heeft betrekking op de grondwettigheid van de zogenaamd “absolute” uitzonderingsgrond die de verwerende partij inroept – artikel 6, § 2, 4°, WOB – in samenhang met artikel 26, § 1, van de classificatiewet, om de gevraagde openbaarmaking te weigeren.

12.2. Op het ogenblik waarop de bestreden beslissing is genomen, luidt artikel 26, § 1, van de classificatiewet:

“De wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur is niet van toepassing op informatie, documenten of gegevens, materieel, materialen of stoffen, onder welke vorm ook, die met toepassing van de bepalingen van deze wet geclassificeerd zijn.”

Ondertussen is die bepaling vervangen bij artikel 11 van de wet van 2 juni 2024 ‘houdende wijziging van de wet van 11 december 1998 betreffende de classificatie, de veiligheidsmachtigingen, veiligheidsattesten, veiligheidsadviezen en de publiek gereguleerde dienst en de wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens’ en thans luidt artikel 48 van de classificatiewet:

“De wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en de wet van 4 mei 2016 inzake open data en het hergebruik van overheidsinformatie zijn niet van toepassing op geclassificeerde informatie.”

12.3. De beide bepalingen dienen in samenhang te worden gelezen met artikel 6, § 2, inleidende zin en 4°, WOB, dat bepaalt:

“Een administratieve instantie wijst de vraag om inzage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument, die met toepassing van deze wet is gedaan, af, wanneer de openbaarmaking van het bestuursdocument afbreuk doet: [...] aan de belangen bedoeld in artikel 3 van de wet van 11 december 1998 betreffende de classificatie, de veiligheidsmachtigingen, veiligheidsattesten en veiligheidsadviezen.”

De “belangen bedoeld in artikel 3 van de [classificatie]wet” zijn:

“a) de verdediging van de onschendbaarheid van het nationaal grondgebied en van de militaire defensieplannen;
b) de vervulling van de opdrachten van de strijdkrachten;
c) de inwendige veiligheid van de Staat, met inbegrip van het domein van de kernenergie, en het voortbestaan van de democratische en grondwettelijke orde;
d) de uitwendige veiligheid van de Staat en de internationale betrekkingen van België;
e) het wetenschappelijk en economisch potentieel van het land;
f) elk ander fundamenteel belang van de Staat;
g) de veiligheid van de Belgische onderdanen in het buitenland;
h) de werking van de besluitvormingsorganen van de Staat.
i) de veiligheid van de personen aan wie, krachtens de artikelen 104, § 2, of 111quater, § 1, van het Wetboek van strafvordering, bijzondere beschermingsmaatregelen worden toegekend;
j) de identiteit van de personeelsleden van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten, van defensie en van de geïntegreerde politie, van hun bronnen en van de personen die aan deze diensten hun medewerking verlenen;
k) de vervulling van de opdrachten van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten.”

12.4. De huidige verzoekers, onder anderen, hebben de wet van 2 juni 2024 en in het bijzonder deze nieuwe bepaling – huidig artikel 48 van de classificatiewet – aangevochten met een beroep tot nietigverklaring bij het Grondwettelijk Hof. Daarin voeren zij twee middelen aan, analoog aan het eerste en het tweede middel van het voorliggende beroep.

12.5. Het Grondwettelijk Hof verwerpt in zijn arrest nr. 134/2025 van 23 oktober 2025 de aangevoerde middelen, “onder voorbehoud van de interpretatie

vermeld in B.9” van het arrest. Het Hof komt tot het besluit “dat de bestreden beperking van het recht op toegang tot bestuursdocumenten is toegestaan door een voldoende precieze wettelijke regeling in het belang van legitieme doelstellingen, zijnde de nationale veiligheid, de territoriale integriteit, de openbare veiligheid en de bescherming van de rechten van anderen” en dat rekening houdend met de geboden procedurele waarborgen, waaronder de mogelijkheid om een klacht in te dienen bij het Vast Comité op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten (hierna ook: Vast Comité I), de “beperkingen op de toegang tot geclassificeerde documenten redelijk verantwoord [zijn] en [...] geen onevenredige gevolgen met zich mee[brengen]”.

13. Het aanvullend auditorsverslag is neergelegd nadat het Grondwettelijk Hof zich heeft uitgesproken, zodat het auditorsrapport in voormeld verslag en de partijen in hun laatste procedurestukken ermee rekening hebben kunnen houden.

14.1. De verzoekers dringen in hun aanvullende laatste memorie nog steeds erop aan dat de door hen voorgestelde vragen aan het Grondwettelijk Hof worden gesteld, omdat deze niet de grondwettigheid van artikel 48 (de nieuwe bepaling, ingevoegd bij artikel 18 van de wet van 2 juni 2024), maar van het oude artikel 26, § 1, van de classificatiewet betreffen. Zij wijzen erop dat die bepaling in het arrest van het Grondwettelijk Hof “formeel” niet “aan de orde” was.

14.2. Het Hof komt in zijn arrest tot de vaststelling dat het bestreden artikel 18 van de wet van 2 juni 2024 “het beginsel van het vroegere artikel 26, § 1, van de wet van 11 december 1998 [overneemt]” (rov B.5.1).

De beoordeling van de grondwettigheid door het Grondwettelijk Hof van een nieuwe bepaling die het beginsel van een voorheen bestaande bepaling herneemt, moet worden geacht ook te gelden voor die voorheen bestaande bepaling waarvan het beginsel wordt hernomen. Dat geldt in dit geval des te meer, aangezien het Grondwettelijk Hof voor zijn beoordeling zelfs verwijst naar de parlementaire

voorbereiding bij de totstandkoming van de vroegere regeling – zijnde artikel 26, § 1, van de classificatiewet zoals van toepassing in het voorliggende beroep tot nietigverklaring – en de bestreden regeling volgens het Hof inhoudt “dat voor een bestuursdocument dat met toepassing van de wet van 11 december 1998 geclassificeerd is, de regeling van de wet van 11 april 1994 niet van toepassing is en dat in beginsel niet mag worden ingegaan op een verzoek tot openbaarmaking” (rov B.5.3). Het gaat zowel in huidig artikel 48 van de classificatiewet als in de hier toepasselijke versie van toenmalig artikel 26, § 1, van de classificatiewet dus om identiek dezelfde regeling.

14.3. De conclusie is dan ook dat (i) de voorgestelde prejudiciële vragen niet aan het Grondwettelijk Hof moeten worden voorgelegd, aangezien ze wezenlijk hetzelfde onderwerp hebben als de middelen in het voormelde beroep tot nietigverklaring waarover het Grondwettelijk Hof zich heeft uitgesproken in zijn arrest nr. 134/2025 van 23 oktober 2025 en (ii) de Raad van State mag steunen op dat arrest bij de beoordeling van de in deze zaak wezenlijk identieke middelen.

b. eerste middel

Uiteenzetting van het middel

15. De verzoekers nemen een eerste middel uit de schending van “de artikelen 10, 11, 22, 23, 27 en 32 van de Grondwet, afzonderlijk genomen en in samenhang beschouwd met de artikelen 8, 10, 13 en 14 EVRM, en de artikelen 11 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”.

Het middel wordt in het auditorsverslag samengevat als volgt:

“[De verzoekers] betogen, samengevat, dat de door artikel 26, § 1, van de classificatiewet ingevoerde algemene en absolute uitzondering op het recht op openbaarheid van geclassificeerde informatie een onevenredige beperking inhoudt van het recht op openbaarheid van bestuursdocumenten zoals gewaarborgd bij artikel 32 van de Grondwet en dat de uitsluiting van de toepassing van de wet van 11 april 1994 ‘betreffende de openbaarheid van bestuur’ [...] de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt. Er kan niet a

priori worden vanuit gegaan dat alle geclassificeerde informatie altijd dermate vertrouwelijke informatie bevat dat zij in hun volledigheid aan de openbaarheid zou moeten worden onttrokken. Het algemeen voorschrift dat bepaalt dat de gehele bescherming tegen enige openbaarmaking gerechtvaardigd is door de classificatie zelf en niet op grond van een belangenafweging, klemmt des te meer omdat (1) het mogelijk is dat de weigering van de openbaarmaking van een bestuursdocument op een bepaald moment wel verantwoord is, terwijl hetzelfde document op een later tijdstip zonder enig probleem wel openbaar kan worden gemaakt, (2) de permanente weigering van gehele of gedeeltelijke uitleg hoe dan ook onredelijk is en (3) de weigering van de openbaarheid van louter de beslissing tot classificatie op zich onredelijk is. De verzoekende partijen besluiten dat de beargumenteerde ongrondwettigheid van artikel 26, § 1, van de classificatiewet de ongrondwettigheid impliceert van het bestreden besluit dat op die bepaling is gegrond.”

16.1. De verzoekers wijzen in hun aanvullende laatste memorie op het meervermeld arrest van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald het voorbehoud dat het Hof heeft geformuleerd in rechtsoverweging B.9. Dat voorbehoud leert, aldus de verzoekers, dat bij een weigering tot openbaarmaking moet worden nagegaan “dat: ‘(1) de classificatie (wel) is gebeurd overeenkomstig de bepalingen van de [classificatie]wet van 11 december 1998 en (2) er (inderdaad) redenen zijn om die classificatie te handhaven of, indien dat niet het geval is, om het overeenkomstig de voorziene procedures te declassificeren’.”

Volgens de verzoekers staat het administratief dossier niet dat de verwerende partij “de eventuele redenen om die classificatie te handhaven” heeft onderzocht. Het toezicht op dit verplicht nagaan, door de verwerende partij, van de “redenen om die classificatie te handhaven” noodzaakt de gehele kennisname, door de Raad van State, van het volledige document.

De verzoekers wijzen er nog op dat de neergelegde nota aan het ministerieel comité voor inlichting en veiligheid niet kan volstaan. Deze nota is laattijdig meegedeeld en betreft uitsluitend een ontwerp van richtlijn. De Raad van State is niet in staat te verifiëren of het “ontwerp van richtlijn” overeenstemt met de eindversie: “Men kan hic et nunc niet nagaan of de ‘richtlijn’ – waarvan dus noch verzoekers noch de Raad van State kennis kunnen nemen – wel degelijk ook

is getekend, en zo ja door wie en wanneer precies”. De laattijdige kennisname, door de Raad van State, van een nota over het ontwerp van richtlijn volstaat niet voor het nazicht, met volle rechtsmacht, van het gegeven dat de classificatie is gebeurd overeenkomstig de bepalingen van de wet van 11 december 1998.

16.2. De verzoekers betwisten voorts dat de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Grondwet onontvankelijk is. De bepalingen in de richtlijn met betrekking tot “relationele ontrouw” vormen de reden van hun openbaarheidsverzoek en dat betreft het recht op bescherming van het privéleven. Dat recht raakt voorts de openbare orde, zodat de Raad desnoods ambtshalve het middel in aanmerking moet nemen.

Beoordeling

i. ontvankelijkheid van het middel

17. De verzoekers zetten op voldoende concrete wijze uiteen in welke mate de bestreden beslissing steun zoekt in een bepaling – artikel 26, § 1, van de classificatiewet, in de versie zoals van toepassing vóór de wijziging ervan door de wet van 2 juni 2024 – die volgens hen strijdt met artikel 32 van de Grondwet. In zoverre daarin het recht op toegang tot overheidsinformatie wordt erkend, hebben artikel 10 EVRM en artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie een draagwijdte die analoog is aan die van artikel 32 van de Grondwet, zodat mag worden aangenomen dat ook die bepalingen in het geding zijn.

18. In het inleidend verzoekschrift lichten de verzoekers daarentegen niet, minstens niet voldoende concreet toe op welke wijze de bestreden beslissing, dan wel artikel 26, § 1, van de classificatiewet, de artikelen 10, 11, 22, 23 en 27 van de Grondwet, de artikelen 8, 13 en 14 EVRM of artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie schenden. De toelichting in de memorie van wederantwoord is laattijdig en kan dat hoe dan ook niet verhelpen. De Raad

van State valt de verzoekers voorts niet bij dat het recht op een privéleven, zoals beschermd door de artikelen 8 EVRM en 22 van de Grondwet, de openbare orde raakt.

In zoverre is het middel onontvankelijk.

19. Er is ook, anders dan de verzoekers in de memorie van wederantwoord betogen, geen sprake van een schending van hun recht van verdediging.

Zij verliezen in dat betoog het werkelijke voorwerp van het voorliggende beroep tot nietigverklaring uit het oog, namelijk de beslissing tot weigering van de gevraagde openbaarmaking, niet de richtlijn zelf. In dat verband valt bijvoorbeeld niet in te zien hoe de verwerende partij met de beslissing tot weigering van de gevraagde openbaarmaking zich zou mengen in het privéleven van de verzoekers. Dat het gevraagde document betrekking heeft op een veiligheidsonderzoek naar ontrouw in de relatie doet daartoe niet besluiten. De gehekkelde inmening in het privéleven is alsdan niet het gevolg van de beslissing om geen openbaarheid te verlenen van de richtlijn over de omvang van de veiligheidsonderzoeken, maar veeleer van de inhoud van die richtlijn, of van de bedoelde veiligheidsonderzoeken zelf.

ii. gegrondheid van het middel

20. Uit artikel 26, § 1, van de classificatiewet en artikel 6, § 2, 4°, WOB volgt, dat voor een bestuursdocument dat met toepassing van de classificatiewet geclassificeerd is, de WOB niet van toepassing is en dat niet mag worden ingegaan op een verzoek tot openbaarmaking.

21. Zoals opgemerkt, heeft het Grondwettelijk Hof het beroep van de verzoekers verworpen en de grondwettigheid van de niet-toepasselijkheid van de WOB op geclassificeerde documenten – en dus het absoluut karakter van de uitzonderingsgrond – aangenomen.

Met andere woorden is de classificatie van de richtlijn zelf te beschouwen als een bij wet ingestelde geheimhoudingsverplichting. Dat die uitzonderingsgrond absoluut is, betekent dat de wetgever zélf de afweging heeft gedaan tussen het belang dat door de uitzonderingsgrond wordt beschermd en het belang van de openbaarheid en dat de bestuurlijke weigering niet door zulke belangenafweging moet worden gemotiveerd.

22. De verzoekers wijzen er terecht op dat de weigering van openbaarmaking óók in de gevallen zonder individuele belangenafweging nog steeds een beoordeling *in concreto* vereist. Het volstaat bijgevolg niet die uitzonderingsgrond op abstracte wijze in te roepen om de openbaarmaking te weigeren. Vereist is dat concreet wordt nagegaan of de openbaarmaking op het ogenblik dat ze wordt gevraagd daadwerkelijk afbreuk doet aan de bescherming van de in artikel 6, § 2, 4°, WOB bedoelde belangen.

23. Tot hiertoe heeft de Raad van State aangenomen dat volstaat, als beoordeling *in concreto* dat de in artikel 6, § 2, 4°, WOB bedoelde belangen door openbaarmaking zouden worden aangetast, de vaststelling dat het bedoelde document in een classificatieniveau is ondergebracht en er een beschermingsniveau aan is toegekend:

“Uit de beslissing tot classificatie – die aan de in geding zijnde vraag tot openbaarmaking is voorafgegaan, [...] daaraan dus vreemd is en die met eigen waarborgen is omringd – volgt immers dat openbaarmaking van de documenten ‘daadwerkelijk afbreuk doet aan de bescherming van de in artikel 6, § 2, 4°, WOB bedoelde belangen’, omdat een classificatie blijkens artikel 4 van de [classificatiewet] noodzakelijk impliceert dat niet-geëigende aanwending van het document ‘schade kan toebrengen aan een van de belangen bedoeld in artikel 3 (van dezelfde wet)’.” (arrest nr. 250.937 van 17 juni 2021).

24. Terecht merken de verzoekers op dat het Grondwettelijk Hof in dat verband een voorbehoud heeft gemaakt. Meer bepaald luidt dat voorbehoud als volgt:

“B.9. Bij een verzoek tot openbaarmaking dient steeds te worden nagegaan of de openbaarmaking, op het ogenblik waarop ze wordt gevraagd, daadwerkelijk afbreuk doet aan de bescherming van de in artikel 3 van de [classificatiewet] bedoelde belangen [...].

Dit vereist dat het betrokken document in een classificatieniveau is ondergebracht en een beschermingsniveau eraan is toegekend. Het volstaat bijgevolg niet de uitzonderingsgrond van artikel 48 van de [classificatiewet], in samenhang gelezen met artikel 6, § 2, 4°, [WOB], op abstracte wijze in te roepen om de openbaarmaking te weigeren.

Evenmin volstaat een algemene verwijzing naar een classificatiebeslissing. Voor de aanvrager dient het op zijn minst duidelijk te zijn welke documenten of informatie waarvan hij inzage, uitleg of mededeling in afschrift verzoekt, effectief geclassificeerd zijn en aldus onder de bestreden uitzondering vallen. Voorts moet ook het door de classificatie nagestreefde belang gepreciseerd worden [...].

In de context van de nationale veiligheid kan van de bevoegde instanties niet worden verwacht dat zij in hun motivering even gedetailleerd zijn als in gewone burgerlijke of administratieve zaken. Het geven van gedetailleerde redenen om toegang tot geclassificeerde documenten te weigeren, kan immers op zichzelf ingaan tegen het doel van de classificatie. De aangevoerde redenen om de toegang tot geclassificeerde documenten te weigeren, dienen evenwel steeds relevant, voldoende precies en toereikend te zijn [...]. In dat verband vormt het toezicht door een rechterlijke instantie die toegang heeft tot het volledige dossier, ook tot de geclassificeerde documenten, bovendien een gewichtige waarborg dat de maatregelen op grond van vertrouwelijke informatie – die in het geding worden gebracht door personen die de gevolgen ervan ondervinden – voldoen aan de vereisten van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens [...], van de Grondwet en van het Handvest.

Zo moet bij een weigering tot openbaarmaking kunnen worden nagegaan dat de classificatie is gebeurd overeenkomstig de bepalingen van de [classificatiewet] en dat er redenen zijn om die classificatie te handhaven of, indien dat niet het geval is, om het overeenkomstig de voorziene procedures te declassificeren.

Hoewel artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ onder meer voorziet in een uitzondering indien de motivering van de handeling de uitwendige veiligheid van de Staat in het gedrang kan brengen, moet uit de motivering van de weigeringsbeslissing ten minste blijken dat die uitzondering van toepassing is.”

25. Het Grondwettelijk Hof onderstreept dat “bij een weigering tot openbaarmaking [moet] kunnen worden nagegaan dat de classificatie is gebeurd overeenkomstig de bepalingen van de [classificatiewet] en dat er redenen zijn om die classificatie te handhaven of, indien dat niet het geval is, om het overeenkomstig de voorziene procedures te declassificeren”.

De “gewichtige waarborg” die het Grondwettelijk Hof onderkent in het toezicht hierop door een rechterlijke instantie “die toegang heeft tot het volledige dossier”, vereist in principe dat het geclassificeerde document in het administratief dossier wordt neergelegd.

Hierna wordt toegelicht waarom het auditoraat terecht heeft mogen concluderen dat dit in de voorliggende zaak niet nodig is.

26.1. Vooreerst rijst de vraag of “het betrokken document in een classificatieniveau is ondergebracht en een beschermingsniveau eraan is toegekend” (GwH, arrest nr. 134/2025, B.9).

26.2. In dat verband houdt de Raad van State rekening met artikel 18, vijfde en zesde lid, van de classificatiewet:

“De omvang van het veiligheidsonderzoek varieert naargelang van het niveau van de vereiste veiligheidsmachtiging en wordt, voor elk niveau, bepaald door de Nationale Veiligheidsraad. In geen geval mogen hierbij andere onderzoeksbevoegdheden worden gevergd dan die welke worden bepaald in deze wet, met name in artikel 19.

De beslissing van de Nationale Veiligheidsraad wordt enkel medegedeeld aan de agenten en leden van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten, aan de veiligheidsoverheid, alsook aan het Vast Comité I.”

De verwerende partij legt voorts een niet gedateerde nota “aan het ministerieel comité voor inlichting en veiligheid” voor, over een “Ontwerp van nieuwe richtlijn van het Ministerieel Comité voor inlichting en veiligheid omtrent de omvang van veiligheidsonderzoeken”. Met deze nota legt de voorzitter van het college voor inlichting en veiligheid aan voormeld ministerieel comité een ontwerp van richtlijn voor “tot bepaling van de omvang van veiligheidsonderzoeken in functie van het vereiste niveau van Veiligheidsmachtiging” ter uitvoering van artikel 18, vijfde lid, van de classificatiewet. De nota preciseert:

“Een gelijkaardige richtlijn is reeds door het Ministerieel Comité voor inlichting en veiligheid van 1 april 1999 aangenomen. Ingevolge de vraag van

de Veiligheid van de Staat om er de mogelijkheid om een bron van bijkomende inlichtingen te raadplegen (verslagen van het Parket) in te voegen, heeft het College voor inlichting en veiligheid beslist dat de tekst van deze richtlijn moest herzien worden om er enkele verbeteringen aan aan te brengen en om de in de richtlijn gebruikte terminologie beter te laten overeenstemmen met de terminologie van de wet.

Om elke verwarring te vermijden lijkt het verkieslijk een nieuwe richtlijn te nemen die de op 1 april 1999 goedgekeurde richtlijn annuleert en vervangt, eerder dan deze laatste louter te wijzigen.

Te verduidelijken valt dat deze richtlijn, volgens artikel 18, zesde lid, van dezelfde wet, enkel mag meegedeeld worden aan de agenten en de leden van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten, de veiligheidsoverheid en aan het Comité I. Daarom is zij ook geclassificeerd.

Dit ontwerp van richtlijn is goedgekeurd door het College voor inlichting en veiligheid tijdens zijn vergadering van 26 januari 2000.

Voorstel van beslissing: Aan het Ministerieel Comité voor inlichting en veiligheid wordt voorgesteld deze richtlijn goed te keuren.”

In het publiek toegankelijke activiteitenverslag van het Vast Comité I over het jaar 2004 – dat ook op last van de staatsraad-verslaggever is toegevoegd aan het dossier – is vervolgens over de veiligheidsonderzoeken onder meer te lezen wat volgt (https://www.comiteri.be/images/pdf/activiteitenverslagen/AV_RA_2004_NL.pdf; blz 61):

“De omvang van het veiligheidsonderzoek verschilt in functie van het niveau van de gevraagde veiligheidsmachtiging en wordt voor elk niveau bepaald door het Ministerieel Comité Inlichting en Veiligheid [*thans*: de Nationale Veiligheidsraad]. Het onderzoek mag in geen geval andere onderzoeksbevoegdheden vereisen dan die waarin de wet voorziet.

De beslissing van het Ministerieel Comité Inlichting en Veiligheid wordt uitsluitend meegedeeld aan de agenten en leden van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten, aan de veiligheidsoverheid en aan het Vast Comité I.

Er bestaat een vertrouwelijke richtlijn van 16 februari 2000 waarbij het Ministerieel Comité Inlichting en Veiligheid de omvang van de veiligheidsonderzoeken bepaalt. Deze richtlijn werd op 11 mei 2000 aan het Vast Comité I bezorgd.”

Het Vast Comité I publiceert op zijn website ook de classificatiewet. Ook deze tekst is op last van de staatsraad-verslaggever toegevoegd aan het dossier. Onder artikel 18 van die versie staat als één van de uitvoeringsmaatregelen vermeld: “Richtlijn van 16 februari 2000 van het Ministerieel Comité voor inlichting en veiligheid betreffende de omvang van de veiligheidsonderzoeken

(voorheen Richtlijn van 1 april 1999 betreffende de omvang van de veiligheidsonderzoeken)”.
(<https://www.comiteri.be/images/pdf/wetgeving/wet%20van%2011%20december%201998%20a.pdf?phpMyAdmin=97d9ae9d92818b6f252c014a4a05bdfb>).

26.3. Het geheel van deze gegevens, welke zijn opgesteld onafhankelijk van en ruim vóór de huidige procedure, volstaan om de Raad van State ervan te overtuigen dat de richtlijn over de omvang van de veiligheidsonderzoeken waarvan de verzoekers inzage vragen, effectief geclassificeerd is, zonder dat nog een daadwerkelijke neerlegging ervan is vereist om dit te verifiëren.

27.1. Om te voldoen aan de beoordeling *in concreto*, rijst ten tweede de vraag of “er redenen zijn om die classificatie te handhaven of, indien dat niet het geval is, om het overeenkomstig de voorziene procedures te declassificeren” (GwH, arrest nr. 134/2025, B.9).

27.2. In de brief van 5 december 2025 wijst de algemene directie Juridische Steun van het ministerie van Landsverdediging op artikel 18 van de classificatiewet en stelt zij:

“De Richtlijn is geclassificeerd om het proces van het veiligheidsonderzoek te beschermen. Het doel is te vermijden dat betrokkenen het veiligheidsproces kunnen omzeilen. De belangen die beschermd worden door de classificatie zijn vermeld in artikel 3 (f) en (k) [van de classificatiewet].”

Artikel 3, f, van de classificatiewet betreft “elk ander fundamenteel belang van de Staat”; *litera k* betreft “de vervulling van de opdrachten van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten”.

Hieruit blijkt dat de richtlijn actueel nog steeds van toepassing is – reden overigens waarom de verzoekers ze willen inkijken – en dat de overheid van oorsprong effectief van oordeel is dat er (nog steeds) redenen zijn om de classificatie van de richtlijn betreffende de omvang van de veiligheidsonderzoeken te

handhaven en, zoals de classificatiewet het voorschrijft, eraan slechts een beperkte verspreiding te geven.

28. Erop toezien dat het bestuur de ingeroepen “absolute” uitzondering rond *in concreto* heeft onderzocht is één zaak, een andere zaak is het of dat onderzoek tot een feitelijk juist resultaat leidt.

Of die redenen nog relevant zijn, dan wel of het tijdsverloop ertoe leidt dat de classificatie of het toegekende classificatieniveau achterhaald is, is een vraag die niet in het kader van een openbaarheidsgeschil zoals thans voorligt aan de beoordeling van de Raad van State toevalt maar die eerst volgens geëigende procedures moet worden onderzocht. De Raad van State vermag niet in het kader van een geschil over de openbaarheidswetgeving de classificatie waartoe nu eenmaal is beslist, ongedaan te maken.

In zijn arrest nr. 134/2025 wijst het Grondwettelijk Hof op het volgende:

“B.10. De wet van 11 september 2022 ‘tot invoering van een algemene declassificatieregeling van de geclassificeerde stukken’ voorziet in een algemene en systematische regeling voor de declassificatie en de wijziging van een classificatieniveau. [...]

Zo is voorzien in een systeem van verplichte evaluatie van de classificatie aan het einde van de classificatietermijn (artikel 7 van de [classificatiewet]. Bovendien kan de overheid van oorsprong te allen tijde beslissen om te declassificeren of de classificatie te wijzigen vóór het verstrijken van de classificatietermijn (artikel 7, § 2, tweede lid, van de [classificatiewet]). Aldus is het tijdelijke karakter van een classificatie gewaarborgd, overeenkomstig hetgeen is vermeld in B.4.8.

B.11.1. Daarenboven kan een rechtzoekende die meent benadeeld te zijn door de aanwending van geclassificeerde documenten of de classificatie ervan op zich, een klacht indienen bij het Vast Comité van Toezicht op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten [...] overeenkomstig de wet van 18 juli 1991 ‘tot regeling van het toezicht op politie- en inlichtingendiensten en op het Coördinatieorgaan voor de dreigingsanalyse’ (hierna: de wet van 18 juli 1991) (zie, in dezelfde zin, RvSt, 17 juni 2021, nr. 250.939, voormeld).

B.11.2. Het toezicht van het Vast Comité I heeft in het bijzonder betrekking op: ‘1° de bescherming van de rechten die de Grondwet en de wet aan de personen waarborgen en de coördinatie en de doelmatigheid, enerzijds, van

de politiediensten en, anderzijds, van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten;

2° de bescherming van de rechten die de Grondwet en de wet aan de personen waarborgen en de coördinatie en de doelmatigheid van het Coördinatieorgaan voor de dreigingsanalyse;

3° de wijze waarop de andere ondersteunende diensten voldoen aan de verplichting opgenomen in de artikelen 6 en 14 van de wet van 10 juli 2006 betreffende de analyse van de dreiging' (artikel 1, eerste lid, van de wet van 18 juli 1991).

B.11.3. Binnen het kader van de voormelde doelstellingen behandelt het Vast Comité I als onafhankelijke instantie de klachten en aangiften die het ontvangt betreffende de werking, het optreden, het handelen of het nalaten te handelen van de inlichtingendiensten, het Coördinatieorgaan voor de dreigingsanalyse en de andere ondersteunende diensten en hun personeelsleden (artikel 34, eerste lid, van de wet van 18 juli 1991). Het Vast Comité I behandelt eveneens de verzoeken met betrekking tot de verwerkingen van persoonsgegevens door de inlichtingendiensten en hun verwerkers (artikel 34, tweede lid, van dezelfde wet).

Het besluit van het Vast Comité I om geen gevolg te geven aan een klacht, aangifte of een verzoek en om het onderzoek af te sluiten, wordt gemotiveerd en schriftelijk ter kennis gebracht van de partij die de klacht of het verzoek heeft ingediend, of de aangifte heeft gedaan (artikel 34, vijfde lid, van de wet van 18 juli 1991). In geval van afsluiten van het onderzoek wordt in de kennisgeving het resultaat van het onderzoek in algemene bewoordingen meegedeeld, behalve voor onderzoeken met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens door de inlichtingendiensten en hun verwerkers, waar het Vast Comité I enkel antwoordt dat de nodige verificaties werden verricht (artikel 34, zesde lid, van dezelfde wet).

B.12. Rekening houdend met de voormelde procedurele waarborgen, zijn de door de bestreden bepaling ingevoerde beperkingen op de toegang tot geclassificeerde documenten redelijk verantwoord en brengen ze geen onevenredige gevolgen met zich mee.”

29. Uit wat voorafgaat, mag de Raad concluderen dat het voorbehoud van het Grondwettelijk Hof is vervuld en dat aan de vereiste afweging *in concreto* is voldaan.

Het eerste middel wordt verworpen.

c. tweede middel

Uiteenzetting van het middel

30. Het tweede middel is geput uit de schending van “de artikelen 10, 11, 22, 23, 27 en 32 van de Grondwet, afzonderlijk genomen en in samenhang beschouwd met de artikelen 8, 10, 13 en 14 EVRM en de artikelen 11 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”.

Het middel wordt als volgt samengevat in het auditoraatverslag:

“In het tweede middel hekelen [de verzoekers] dat de verwerende partij ook weigert om enige uitleg te geven en zodoende weigert om het opgevraagde document te identificeren met bv. de datum en de betiteling ervan. In zoverre artikel 26 van de classificatiewet bepaalt dat het recht van uitleg ten allen tijde niet van toepassing is op alle geclassificeerd informatie, beantwoordt deze algemene uitsluiting niet aan een dwingende maatschappelijke behoefte in een democratische samenleving en is zij niet evenredig aan de ermee nagestreefde wettige doelstelling om te bepalen dat het belang, bepaald in artikel 6, § 2, van de openbaarheidswet, altijd opweegt tegen het belang van de openbaarheid, zelfs als dit het recht op uitleg betreft. Het classificatieniveau wordt bepaald volgens de inhoud. Er mag, per te classificeren geheel, slechts een algemeen classificatieniveau worden aangebracht. De classificatie van het geheel heeft ten minste hetzelfde niveau als het hoogste classificatieniveau van de samenstellende delen. In de samenstellende delen kan er bijgevolg ook informatie vervat zijn die geen beschermingsniveau behoeft. Het is dan ook kennelijk onredelijk dat artikel 26 van de classificatiewet het recht van uitleg uitsluit met een uitzonderingsbepaling die (1) niet voorschrijft dat concreet moet worden gemotiveerd, met verwijzing naar de specifieke gegevens, waarom zelfs het recht op uitleg geheel onwerkzaam wordt gemaakt en (2) aan een bestuurde zo blindweg het recht van uitleg geheel ontzegt.”

31. In hun aanvullende laatste memorie hernemen de verzoekers grosso modo het betoog dat zij ook voeren bij het eerste middel. Wat inzonderheid het recht op uitleg betreft, stellen zij nog het volgende:

“Nogmaals, het is en blijft kennelijk onredelijk om zo ook het ‘recht op uitleg’ geheel te ontzeggen aan verzoekers, en hierbij dus niet eens de ‘titel’ van de ‘richtlijn’ en de ‘classificatie’-beslissing te omschrijven in deze

‘uitleg’. Verweerder bezondigde zich aldus inderdaad aan machtsoverschrijding.

Deze machtsoverschrijding gaat inderdaad des te minder op omdat het Aanvullend Verslag nu wel de ‘classificatie-beslissing’ omschrijft en de ‘titel’ van de richtlijn onthult. De Auditeur meldt immers:

De overheid van oorsprong heeft in een brief^[...] van 5 december 2025 aan het auditoraat uitdrukkelijk aangegeven dat de richtlijn over de omvang van het veiligheidsonderzoek (volledig) is geclassificeerd als ‘vertrouwelijk (Wet 11.12.1998)’. De classificatie vindt bovendien bevestiging in de nota^[...] aan het Ministerieel Comité voor inlichting en veiligheid over het ontwerp van de betrokken richtlijn, waarin wordt gesteld:

(...).

Verder bestaat er geen afzonderlijk achtergehouden stuk over de ‘beslissing tot classificering’ dat aan het administratief dossier kan worden toegevoegd. De beslissing tot classificatie laat zich op formeel vlak namelijk slechts veruitwendigen door het aanbrengen van een merkteken op het desbetreffende, zodoende geclassificeerde, document.

Het is met andere woorden kennelijk onwettig dat verzoekers geen ‘uitleg’ hebben gekregen met gegevens die aan hen daarna wel a posteriori zijn onthuld (nl. tijdens de Raad van State-procedure).

De a posteriori onthulde gegevens staven dat ‘het recht op uitleg’ wel daadwerkelijk is geschonden.”

De verzoekers menen daarenboven dat het Grondwettelijk Hof geen onderzoek heeft besteed aan de beperkingen aan het recht op uitleg die zij in de huidige betwisting ondergaan.

Beoordeling

i. ontvankelijkheid van het middel

32. In het inleidend verzoekschrift lichten de verzoekers ook bij het tweede middel niet, minstens niet voldoende concreet toe op welke wijze de bestreden beslissing, dan wel artikel 26, § 1, van de classificatiewet, de artikelen 10, 11, 22, 23 en 27 van de Grondwet, de artikelen 8, 13 en 14 EVRM of artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou schenden.

In zoverre is het middel onontvankelijk.

ii. gegrondheid van het middel

33.1. De verzoekers hebben in hun procedure voor het Grondwettelijk Hof een “tweede middel” aangevoerd, “afgeleid uit de schending, door artikel 18 van de wet van 2 juni 2024, in zoverre het artikel 48 in de wet van 11 december 1998 invoegt, van de artikelen 10, 11, 13, 22, 23, 27 en 32 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 142 ervan, de artikelen 6, 8, 10, 13 en 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met de artikelen 11 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, doordat de bestreden bepaling ook het recht op uitleg uitsluit”. Volgens de verzoekers “beantwoordt die algemene uitsluiting niet aan een dwingende maatschappelijke behoefte in een democratische samenleving en is ze niet evenredig met de nagestreefde wettige doelstelling”.

33.2. Het Grondwettelijk Hof heeft het middel verworpen. Dat het Hof aan het middel geen onderzoek heeft besteed, mist feitelijke grondslag.

34. Om de redenen die zijn uiteengezet bij de beoordeling van het eerste middel, oordeelt de Raad van State (i) dat ook het recht op uitleg, zoals geregeld in de WOB, valt onder de absolute uitzonderingsgrond en bijgevolg zonder afweging met het belang van de openbaarheid moet worden afgewezen en (ii) dat om de *sub* 26-27 aangegeven redenen aan de vereiste beoordeling *in concreto* is voldaan.

35. Louter ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat verzoekers geen belang meer hebben bij het middel voor zover zij menen dat informatie waarover zij uitleg willen krijgen thans in het auditorsverslag is “onthuld”.

36. Het middel wordt verworpen.

C. Conclusie met betrekking tot de exceptie

37. Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoekers geen belang hebben bij het beroep, omdat de verwerende partij na een eventuele nietigverklaring niet anders kan dan, met toepassing van het huidige artikel 48 van de classificatiewet, opnieuw de aanvraag af te wijzen.

38.1. Volledigheidshalve kan nog het volgende worden vastgesteld.

38.2.1. In het inleidend verzoekschrift voeren de verzoekers nog een *derde middel* aan, waarin de schending van artikel 32 van de Grondwet, de artikelen 4 en 6 WOB en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen’ wordt aangevoerd. Dit middel is toegespitst op het ontbreken van inzage van, minstens uitleg over:

- “- de datum en exacte betiteling van de achtergehouden richtlijn van de Veiligheidsraad (NVR);
- op basis van welke grondslag de richtlijn (van de Nationale Veiligheidsraad) is ‘opgesteld’;
- welke grondslag precies formeel is vermeld in deze, thans niet-geopenbaarde, richtlijn;
- de datum en de inhoud van de beslissing tot classificatie;
- de formele motivering van de beslissing tot classificatie;
- het exacte belang dat aanleiding heeft gegeven tot de classificatie.”

38.2.2. Artikel 18 van de classificatiewet is, als gezien, de grondslag voor de richtlijn. Wat het belang betreft dat volgens de verwerende partij de classificatie ervan (nog steeds) onderbouwt, kan worden verwezen naar wat *sub 27* is geschreven.

Voor zover de verzoekers blijkens hun aanvullende laatste memorie menen dat bepaalde van de opgesomde gegevens thans in het aanvullend auditoraatsverslag zijn “onthuld”, hebben zij geen actueel belang meer bij het gevraagde.

Voor het overige vallen de gevraagde gegevens alle onder de uitzonderingsgrond die, zo is vastgesteld bij het eerste middel, terecht de weigering motiveert. Het middel doet over het belang van de verzoekers niet anders oordelen.

38.3.1. In hun aanvullende laatste memorie voeren de verzoekers een nieuw, *vierde middel* aan, geput uit de schending van de artikelen 10, 11, 23 en 32 van de Grondwet, de artikelen 4 en 6 WOB, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en artikel 26 van de classificatiewet, omdat laattijdig is meegedeeld dat de classificatiebeslissing de vorm aanneemt van een merkteken, aangebracht op het geclassificeerde document en omdat niet is meegedeeld welke redenen er zijn geweest om de classificatie te handhaven.

38.3.2. Het middel, dat gedeeltelijk samenvalt met het eerste middel – en zonder dat onderzocht moet worden of het nog ontvankelijk kan worden aangevoerd in een aanvullende laatste memorie – doet over de exceptie niet anders besluiten.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden, elk voor de helft, verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro en een bijdrage van 24 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op negenentwintig juni tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Jurgen Neuts,	staatsraad,
Jim Deridder,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Geert Van Haegendoren